

En Pocapor

En un poblet tranquil, ple de casetes amb teulades vermelles i carrers de pedres rodones, vivia en Lluc, un nen de cinc anys amb uns ulls tan brillants com estrelles i un somriure que escalfava com un raig de sol. A casa seva, al final del carrer de la font, en Lluc jugava, cantava i somiava aventures cada dia.

Però, com tots els nens, de vegades sentia coses que no entenia gaire bé: un batec ràpid al cor, una sensació estranya a la panxa, ganes d'amagar-se sota el llençol... Era la por. I cada vegada que apareixia, també ho feia ell: *en Pocapor*.

Però... qui era en Pocapor?

No era pas un monstre. Ni un fantasma. Ni tan sols una ombra fosca. En Pocapor era una boleta suau, d'un blau suau com el cel d'estiu, amb uns ulls petits i rodons que brillaven com dues gotes de llum. Tenia una veueta dolça i càlida, com una abraçada, i podia fer-se gran com un armari o petit com un dit. Tot depenia de com se sentia en Lluc.

El primer cop que en Lluc el va veure va ser una nit que no podia dormir. Els arbres ballaven pel vent, i les branques feien ombres

estranyes a les parets de l’habitació. En Lluc s’amagava sota els llençols, amb el cor batejant fort. I de sobte, allà, a prop del coixí, va aparèixer una boleta blava que tremolava com ell.

—Hola… —va dir amb veu suau—. Em dic Pocapor. Vinc quan sents por, però no per fer-te por. Vinc per ajudar-te a entendre què et passa.

En Lluc va obrir molt els ulls. No estava segur de si havia de cridar o preguntar alguna cosa. Però la boleta somreia. No feia por. Feia companyia.

—Ets… real? —va murmurar.

—Soc tan real com les teves emocions. No em pots veure sempre, però em sents cada cop que et sembla que tot és massa gran o desconegut. Jo aparec per estar amb tu.

Des d’aquell dia, en Pocapor es convertí en un company invisible però present. Quan en Lluc veia una pel·lícula de dinosaures massa ferotges, en Pocapor es feia tan gran com un elefant, i s’asseia al seu costat, tapant-se els ulls amb les orelles. Si hi havia tempesta, en Pocapor tremolava com una fulla i s’arraulia al seu coixí. Quan sentia sorolls desconeguts de nit, es posava sota el llit, xiuxiuejant: *“Només és el vent. Només és el veí.”*

I quan en Lluc no tenia por, en Pocapor es feia tan petit que s’amagava dins una butxaca imaginària, dormint com un ocellet.

Una nit de tempesta, però, va passar una cosa especial. Els llamps il·luminaven les parets i les ombres ballaven com gegants. En Lluc es va despertar amb un sobresalt i va veure que en Pocapor s’havia fet tan gran que gairebé no hi cabia a l’habitació. Era com si tota la por

del món hagués vingut de cop.

—No! —va cridar en Lluc, espantat—. No vull que tornis més!

En Pocapor es va fer petit de seguida, i amb veu dolça, li va dir:

—No vinc per espantar-te. Vinc perquè alguna cosa et preocupa. Jo no soc la por. Soc el record que pots entendre-la. I que tu, Lluc… ets molt valent.

Aquelles paraules li van arribar ben endins. I des d'aquella nit, en Lluc i en Pocapor van fer un pacte: explorarien junts totes les pors.

Van descobrir que la foscor amagava joguines que semblaven monstres, però només eren ninots i peluixos. Que els sorolls forts eren el senyor Martí arreglant el cotxe vell. Que el gos gran del carrer bordava fort, però només volia jugar a pilota.

I en Lluc va aprendre un petit truc que funcionava gairebé sempre. Quan sentia que en Pocapor començava a créixer, es parava, respirava fondo, comptava fins a tres… i es preguntava: *"Això és realment perillós?"* I gairebé sempre la resposta era no.

Amb el temps, en Pocapor ja no era un gegant que omplia l'habitació. Era una boleta petita com una taronja, que s'asseia a l'espatlla d'en Lluc i, de tant en tant, li deia:

—Recorda: no has d'espantar-te de mi. Soc aquí per ajudar-te a entendre't.

Ara, quan en Lluc sent por, no s'amaga. Abraça en Pocapor, tanca els ulls, agafa aire… i camina endavant. Perquè ha descobert que el coratge no és no tenir por. És saber escoltar-la i continuar.

I així acaba aquesta història, però no el que has après.
La por, si l'escoltes amb estima, pot ser una brúixola que t'ajuda a créixer. Perquè fins i tot en la foscor més profunda, sempre hi ha una llum.